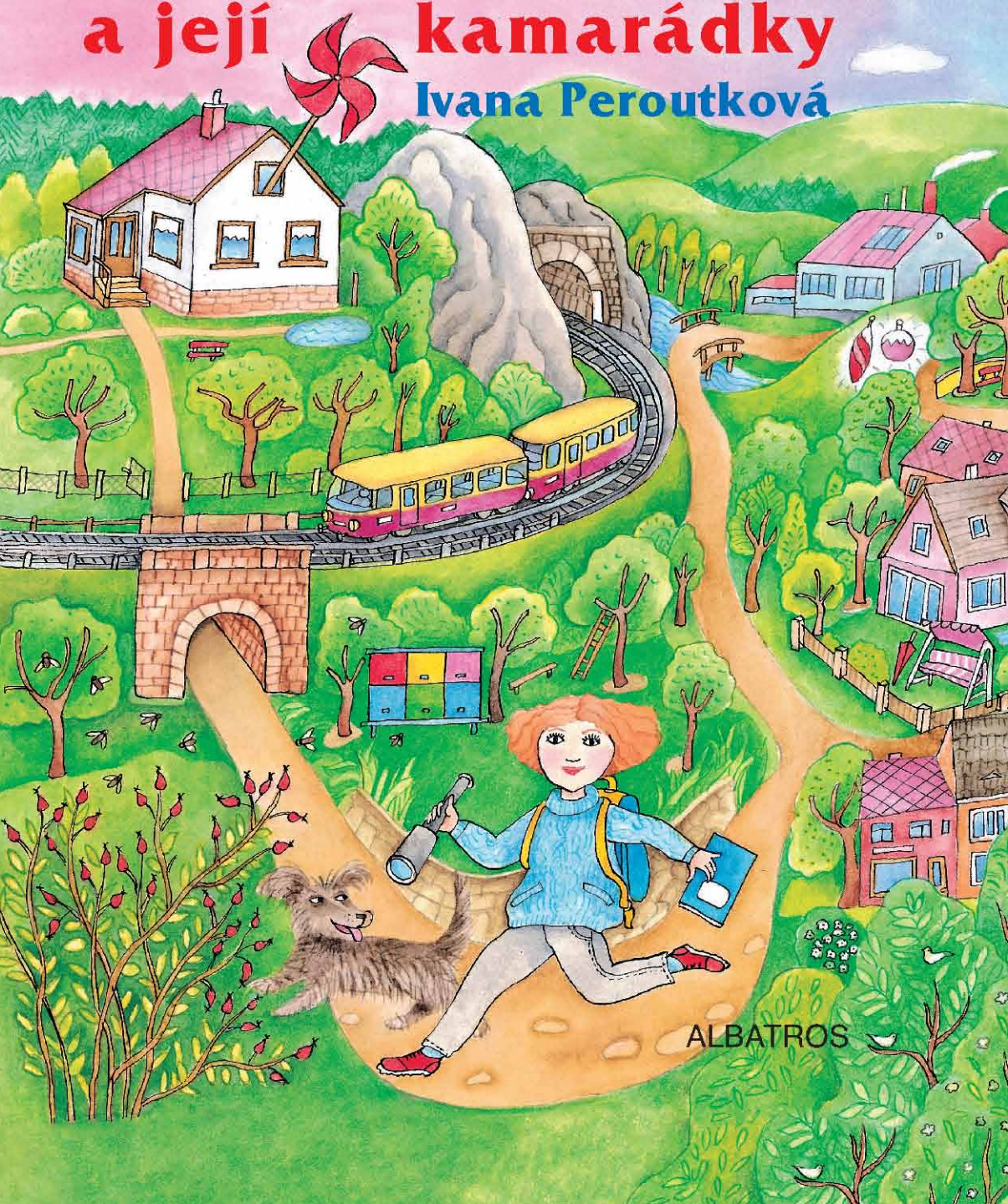

Anička

a její kamarádky

Ivana Peroutková

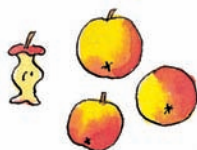
ALBATROS

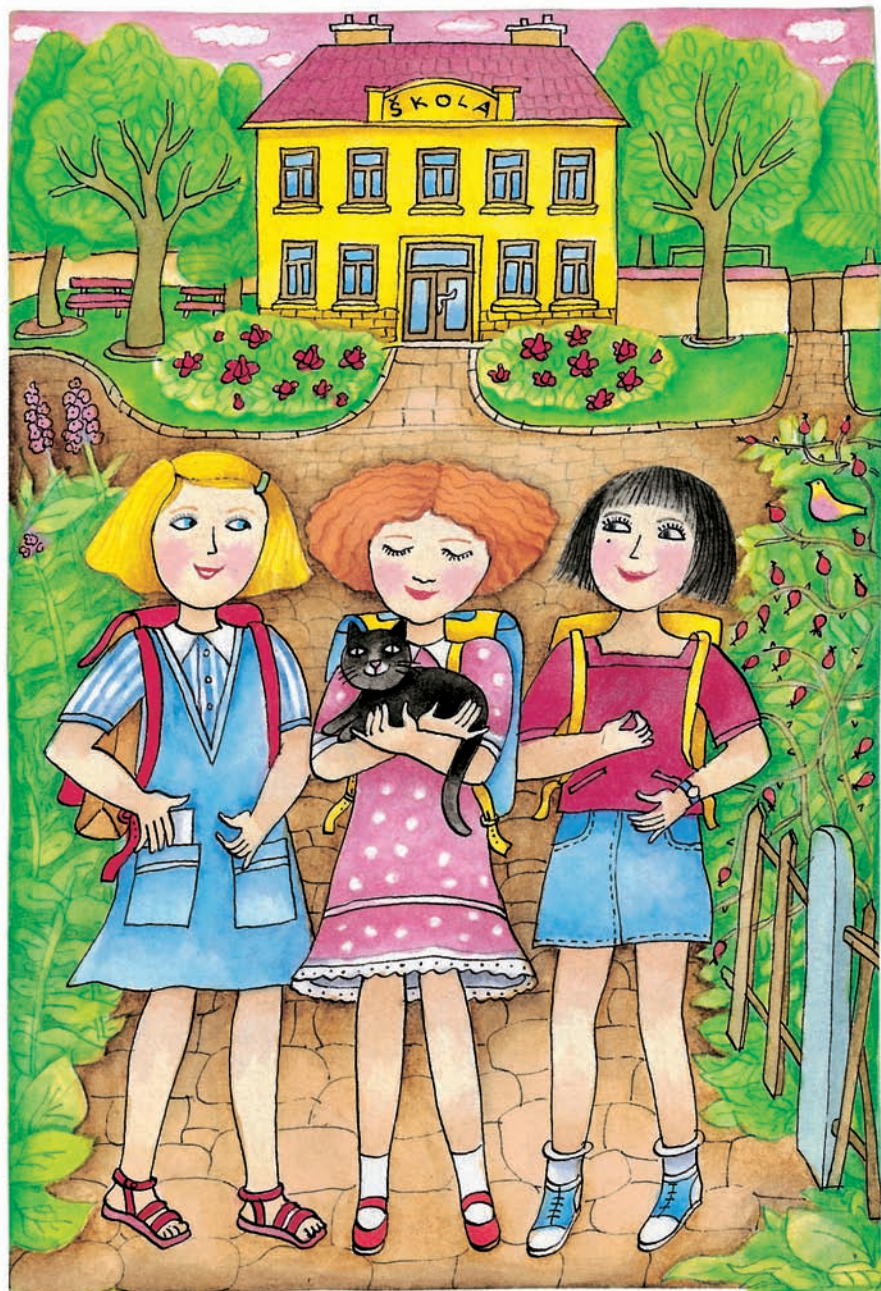

Ivana Peroutková

Anička

a její
kamarádky

Ivana Peroutková

Anička
a její
kamarádky

Albatros

© Ivana Peroutková, 2004
Illustrations © Eva Mastníková, 2004

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02534-6

Jak Anička přijela k babičce a co viděla dalekohledem

„Konečně jsme doma,“ vydechla si babička a postavila doprostřed kuchyně obrovský černý kufr.

Anička si odložila svůj školní batůžek a rozběhla se k oknu. Stoupla si na špičky a hned pod kopcem uviděla dlouhé čáry kolejí. Za tratí se zelenalo fotbalové hřiště, za

ním se klikatily uličky a všelijak poskládané domky, vpravo se tyčila zámecká věž a nahoře na protějším kopci se zvedal hustý tmavý les.

Tak tady teď bude bydlet!

V domku na kopci a v téhle vesnici a sama, úplně sama, jenom s babičkou a s jejím Pajdou. S tím nejhuňatějším a nejmilejším psem na světě.

A zůstane tady, dokud se tatínek s maminkou nevrátí z Afriky. Bude tu chodit do druhé třídy a ještě...

Ale kdo ví, co všechno ji ještě čeká.

Kdo ví, jaká dobrodružství tu prožije.

A bude mít nějakou kamarádku?

Vtom jí babička poklepala na rameno. „Počkej, něco na to koukání mám,“ a vytáhla ze skříňky dalekohled.

Anička začala s dalekohledem otáčet do všech stran. Teď už viděla zblízka i zahrádky a dvorky domků. Pootočila dalekohledem trochu víc doleva a objevila houpačku se stříškou. Seděla na ní holčička se slunečníkem. Anička takový slunečník jednou taky měla. Byl z papíru a kolem dokola visely bílé třásně.

Anička holčičku dlouho pozorovala a pak se zeptala: „Babičko, znáš tu holku na houpáče?“

„To je určitě Eliška Jiráčková. Bude s tebou chodit do třídy. Je to tichá holčička, ale třeba se skamarádíte.“

„Já nevím,“ pokrčila rameny Anička.

Přece jen se těch nových dětí trochu bála. A možná i proto dalekohled opatrně položila na stůl.

„A nechceš se podívat vedle?“ usmála se tajemně babička a otevřela dveře do druhé místnosti.

To bylo překvapení!

Anička měla u okna svůj vlastní stůl.

Stůl, židli, lampičku a k tomu spoustu všelijakých nádherných věcí: pastelky, plachetnici, v které bylo schované ořezávátko, nové nůžky, datovací razítko, sadu samolepek s obrázky stromů, a dokonce jeden barevný spletený náramek – s pravým indiánským vzorem!

„A ještě pro tebe něco mám.“ Babička zvedla významně prst a odešla pro to „něco“ do kuchyně. Když se vrátila, držela v ruce malý tlustý sešit s pevnými deskami.

„Co to je?“ zeptala se Anička trochu zklamaně.

Co jiného by to však mohlo být než sešit? Sice tlustý a v tvrdých deskách, ale stejně jenom sešit.

„Tak tohle bude, Aničko, tvůj deník.“

„Deník?“ nechápala Anička.

„Přesně tak. Můžeš si do něj psát všechno, co tě napadne. Všechno, co prožiješ. Všechno, co by sis chtěla navždy zapamatovat. Ale musíš si ho dobře schovat.“

„Proč?“

„Protože až budeš velká, tak si v něm budeš ráda číst.“

„A proč bych si v něm měla ráda číst?“

„Třeba na něco zapomeneš a deník ti to připomene.“

„Ale já nikdy na nic nezapomenu.“

„Tím líp,“ usmála se babička, „ale ten deník si stejně schovej. A piš si tam,“ dodala skoro prosebně.

Anička tiše prolistovala první prázdné stránky. Pro začátek si však jen v duchu pomyslela, že bez linek bude psát z kopce. A pak deník uložila do první zásuvky svého nového psacího stolu.

Byla šťastná... i když... Asi se jí přece jenom trochu zastesklo. Tak ráda by mamince a tatínkovi ukázala, co všechno dostala. Jenže oba byli příliš daleko. Pomáhají v Africe léčit nemocné děti. A tak se Anička radši honem vrátila k babičce.

Anička jde do školy a má strach

Hned druhý den měla jít Anička poprvé do vesnické školy. Už od probuzení bylo všechno úplně jiné než v Praze.

S mámou a s tátou se vždycky pospíchalo. Tatínek před odchodem do práce obvykle hledal brýle, a když je konečně našel, maminka zase řekla, že se musí ještě namalovat. A Anička z toho všeho byla tak zmatená a popletená, že si pak většinou až na schodech vzpomněla, že nemá přezůvky.

Čím to bylo, že babička ráno nic nesháněla ani nic nutně nepotřebovala?

Když jim v sedm hodin zazvonil budík, babička si Aničku k sobě přivinula a tak zůstaly ještě pár minut v posteli.